

и да чувате не друго но страшното бу-
ченіе на буржтж и зловѣщыйтъ гласъ на
хыщны животны.?

О, не! извикали дѣцата изведнѣжъ, и
като че гы бѣ дострашѣло?

Тогазъ момчето продължи да разказва:

“Другъ пѣтъ азъ миняхъ пакъ все
въ тозъ пѣтъ съ сестрѣ си: ходили бѣ-
хмы въ градътъ, та бѣхмы купили нѣкол-
ко хубавы нѣща за единъ домашенъ пра-
зникъ, който имаше да празнуваме въ
честь на майкѣ си. И тогази бѣше ве-
черъ но бѣше пролѣтъ, мѣсецътъ грѣше,
небето бѣше ясно, и на всякъдѣ царува-
ше пріятна тишина, не ся чуваше нищо
освѣтъ чуртеніето на извора, който течеше
край пѣтътъ и славеитѣ които пѣяхъ изъ
гѣстацытъ, ный си отивахмы съ сестрѣ си
хванжты за рѣцѣ, и толкозъ бѣхмы че-
ститы и радостны, щото едвамъ можахмы
да си поприказваме. Като си стигнахмы
у дома, милыйтъ ни баща излѣзе да ны
посрѣшне и майка ни ся радваше. И азъ
си прѣдставямъ сега че такъвъ трѣба да
е животътъ на чловѣкъ на когото съвѣ-
стьта по добрытъ му работы е спокойна.”